

По малко за съжаление е достоенъ убійцѣтъ, който пази на пътя за да съблече пътника, отъ колкото онзи който за малко пари, за пѣкоѣ високоѣ чинѣ или за нѣкоя похвална титла, чрезъ предателство направи да ся изгубятъ толкози нещастници!

Петаръ за малко пари завърши разорението ни, но не толкосъ на насъ чуждитѣ, колкото на самый свой господарски домъ, за самото онуй ангелско сѣщество за което пиша тѣзи исторія! Проклетъ да бѣде! Правосѣдіята иматъ затвори и други наказанія за хайдутитѣ и убійцитѣ, иматъ тъмници за онѣзи нещастници които ограбени отъ правдинитѣ си жѣчатъ ся да направятъ за да ся чуе гласътъ имъ, когато за предателството, за низостъта, за подлостъта, за такива пѣкон, които продаватъ братіята си, нѣ иматъ никакво наказание!

Князътъ влезе въ салона, бледенъ и бѣсенъ отъ ядъ, и отъ като на изглѣда добръ, рече че не е малко удивлението му да ни вижда пощно време да сме дошли въ къщата му да крадимъ.

— Да крадимъ? извика Якинть.

— Да, да крадите, повтори Князътъ, да крадите, и на тѣзи кражба и г. професорътъ станалъ другаръ.

— Внимавайте добре, Княже, щото казувате посрѣшнахъ азъ, защото думата която сега казахте отгорѣ ни, може да ся новърне въ ваша вреда.

— И азъ ви ѣ повтарямъ, викаше той вѣнъ отъ себе си. Да, дошелъ си съ тогова окаяника тука за да крадите — за да крадите честъта на момичето ми.

— За Бога! Княже злѣ мислите! отговори му Якинть. Любя Варвара отъ сичко сърце и душа, то е истина, но никой пътъ нещѣ помисли да причиня пятно на чистотата ѣ, не съ дѣло но нето съ помышление.